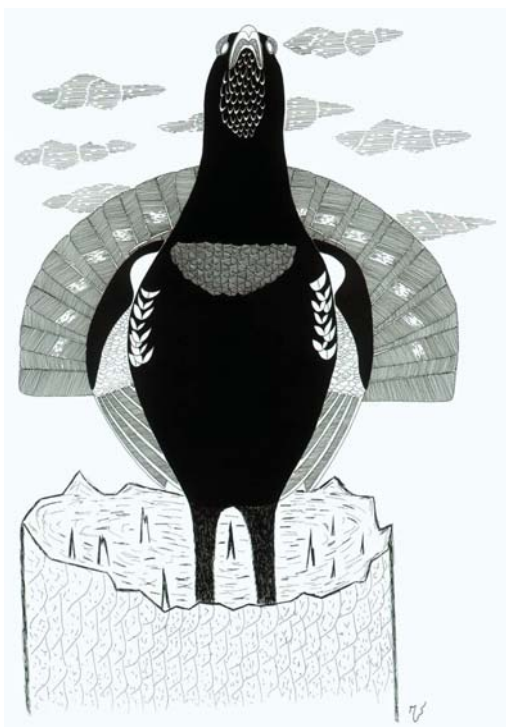

Zvieratá v nemilosti v najzraniteľnejšom období

Obdobie ruje, akési „ľúbostnej predohry“ pred aktom párenia, keď sa u zvierat prejavuje znížená plachosť a sú teda najzraniteľnejšie zo strany svojich prirodzených predátorov, človek – lovec „hriešne“ zneužíva. V pre zver najkrajšej, no zároveň aj chúlostivej perióde v rámci ročného cyklu, kedy má od prírody predurčené zachovať pochodeň života, človek jej túto výsadu „nepovolene“ berie. Poľovať na zver pri jej vášnivom roztúžení v očakávaní ľúbostného zblíženia s opačným pohlavím, ktorým sa pečatuje zachovanie rodu, je prinajmenšom neetické, ak nie neodpustiteľným hriechom, ktorý nemožno odčiniť nijakými dobročinnými skutkami.

Poľovať na akékoľvek druhy zvierat v období, kedy majú pod vplyvom pohlavných hormónov „nutkanie“ darovať život novému pokoleniu, nemožno označiť nijak inak než **znesvätením** odvekých zákonov pramatky prírody. Roztopašné lovecké chůtky človeka prameniace z uspokojovania svojich neskrtných vášní, uskutočňované navyše počas „medových týždňov“ zveri, by mali byť na úsvite tretieho milénia, kedy sa ľudstvo hrdí vysokým stupňom ekologického povedomia, **odsúdeniahodným počínom**.

Siahnutie na život jedinca ktoréhokoľvek živočíšneho druhu nesmie v

Polovačka na hlucháne v období tokania nie je voči prírode „fair-play“

nijakom prípade prameniť z roztopaše, ale musí byť posvätené **úctou k životu** ako **najväčšiemu zázraku na Zemi** a súcitom s poraneným alebo inak hendikepovaným jedincom. Práve takýmto jedincom by mal človek pomôcť zmieriť útrapy a bolesti prameniace zo zdravotného stavu neumožňujúceho kvalitný život zvieratá.

Všetky stvorenia prírody sme si poláskajú pohľadom. Srdce nám však nesmie dovoliť na ne čo i len zacieliť a niečo ešte vystreliť. Tak, ako chceme žiť my, túži žiť medveď, murárik, jasoň či dáždovka. Skúsme sa vzíť do kože zvieratá, ktoré sa musí neustále triasť o svoj život.

Pohľad na zaslabujúce sa zvieratá ma „**odzbroyuje**“ aj od tých najprimitívnejších poľovníckych vášní, tlejúcich kdesi v podvedomí ako „reziduum“ našich predkov živiacich sa lovom, a evokuje v mojom vnútri tie najkrajšie a najnežnejšie pocity. V tej chvíľke som vďačný, že smiem byť účastný intímnych okamihov v živote zveri. Keď sa zadívam do očí smrky, vševpovedajúcich o jej túžbe po párení so srncom, tancujúcim okolo nej ako baletník, ale aj o strachu o život svojho bezbranného potomstva, ktoré nakrátko odložila v húštine, aby poslúchla nutkanie pohlavného inštinktu vyvolané účinkom hormónov, ktorých molekuly v období vohľadov obrazne otrávia krv a následne omámia mozog

a srdce „zamilovaného“ zvieratá túžbou po zblížení s opačným pohlavím, nie som schopný ublížiť nijakému stvoreniu.

Nepochopím, ako zážitok pokropený kvapkami krvi jedinca ktoréhokoľvek zvieratá, ktorá sa vyliala len a len z ľudskej roztopaše, môže vyvolávať u niekoho príjemný a nezabudnuteľný zážitok... **Najhriešnejší** je takýto zážitok vtedy, keď zvieratá vyleje krv „ochutenú“ pohlavnými hormónmi, ktoré majú na svedomí jeho zníženú plachosť a ostražitosť, podmieňujúcu zblíženie s jedincom druhého pohlavia pre zachovanie rodu.

Pohľad na ručiaceho jeleňa svojsky sa dvoriaceho spoločnosti jeleníc, či na tokajúceho hlucháňa v prítomí lesa zaliateho mesačným svitom, musí uhasiť loveckú vášeň každého poľovníka. Ak tomu tak nie je a potrebuje k tomu výstrel a zhasnutie zveri,

Vrabca domového väčšina ľudí považuje za škodcu, a preto nie je v obľube, hoci v čase kŕmenia mláďat hubí hmyz, a preto si zaslúži našu ochranu a pomoc

Vták poranený strelou do krídla, nájdený vysilený v prírode...

potom pocit krásna je u takéhoto človeka zanesený nánosmi nezdoľnej vášne, ktorá mu nedovoľuje vyjsť na povrch. Lútosť nad vzatím života zvieratá musí na miskách váh zreteľne prevážiť nad vášňou po poľovníckom zážitku či trofeji. Ak tomu tak nie je, potom sa v nás stráca ľudská podstata, ktorou máme mať navrch nad ostatnými tvormi na planéte Zem. **Kam potom ale naša ľudská pospolitosť speje...?**

Vzatie života jedincomi ktoréhokoľvek živočíšneho druhu, ktorý pociťuje strach, úzkosť či bolesť podobne ako človek, by malo podliehať tým **najprísnejším etickým kritériám**. Uspokojovanie neskrtných vášní lovom z rozmaru bezbranných zvierat by na prahu tretieho tisícročia nemalo mať v ľudskej spoločnosti miesto.

doc. Ing. Miroslav Saniga, ČSC.
Výskumná stanica ÚEL SAV Staré Hory

Foto: Miroslav Saniga